

DE BEDRIEGER

LJ ROSS

Vertaling Catherine Smit

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.

Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2019 LJ Ross

Oorspronkelijke titel: *Impostor*

Copyright Nederlandse vertaling: © 2026 HarperCollins Holland

Vertaling: Catherine Smit

Omslagontwerp: Studio Vonk & De Boer

Omslagbeeld: © Unsplash

Foto auteur: © Gareth Iwan Jones

Zetwerk: ZetSpiegel B.V., Leerdam

Druk: ScandBook UAB, Lithuania, met gebruik van 100% groene stroom

ISBN 978 94 027 2162 1

ISBN 978 94 027 7837 3 (e-book)

NUR 330

Originele uitgave verschenen bij Dark Skies Publishing, 2019.

The right of LJ Ross to be identified as the author of this work has been asserted in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988.

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.

* en [™] zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met * zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Elk ongeoorloofd gebruik van deze publicatie om generatieve kunstmatige-intelligentie-technologieën (AI-technologieën) te trainen is uitdrukkelijk verboden. De exclusieve rechten van de auteur en de uitgever worden hierbij niet beperkt. HarperCollins maakt tevens gebruik van de rechten onder Artikel 4(3) van de Digital Single Market Directive 2019/79 en het uitvoeren van tekst- en datamining op deze publicatie is niet toegestaan.

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

PROLOOG

Augustus 1987

Ze was weer aan het prevelen.

Het jongetje kon het onder zijn deken horen; een aanhoudend gezoem, als van vliegen rond een lijk. Een fluisterend gegons, een teken van waanzin.

‘Ach, kleintje toch,’ zei ze. ‘Mijn lieve, arme kleintje.’

Hij hoorde haar deze woorden alsmaar herhalen, terwijl ze in de gang voor zijn kamerdeur heen en weer liep. De vloer kraakte, maar toen viel het geluid van haar voetstappen ineens weg.

Hij kroop nog dieper weg onder de deken en sloeg zijn armen om zijn benen, alsof de Jedi op zijn *Star Wars*-dekbed hem konden beschermen.

Dat konden ze niet.

De deur zwaaide open. Zijn moeder stond in de deuropening, helemaal aangekleed, ook al was het midden in de nacht. Ze beende de kamer door en raakte zijn opgekrulde lijfje met een bevende hand aan.

‘Wakker worden! We moeten naar het ziekenhuis.’

Het jongetje probeerde niet te zuchten. Ze kon er niet tegen

als hij zuchtte, als hij haar 'raar' aankeek of tegen haar in ging. En de weinige keren dat hij dat laatste deed, luisterde ze niet.

Ze hóórde het niet eens.

'Ik ben wakker,' mompelde hij, al wilde hij niets liever dan slapen.

Hij was altijd moe.

'Hup, aankleden,' drong ze aan. Hij probeerde haar blik te vermijden terwijl ze door de kamer liep en willekeurig wat kleren voor hem uit de kast trok. Hij wilde haar ogen niet zien of dat wat erachter schuilging. Haar ogen zouden weer dat donkere, dat nare hebben, net als toen, en ze zou dwars door hem heen kijken.

In de aangrenzende kamer klonk een zacht gesteun en zijn moeder haastte zich naar de gang. De spijkerbroek en het verwassen t-shirt van de Power Rangers werd hij kennelijk geacht zelfstandig aan te trekken. De wekker op het nachtkastje gaf met fluorescerende groene streepjes aan dat het zeventien over drie was. Als hij niet zo moe was geweest, had hij zich misschien afgevraagd of de kinderen die hij bij de burens in de tuin zag spelen ook weleens ziek waren, net als hij, en of zij naar school gingen.

Vroeger ging hij wel gewoon naar school, dat herinnerde hij zich nog.

En ook dat hij het er fijn vond.

Maar zijn moeder zei dat hij nu te ziek was om naar school te gaan, en dat hij zoveel meer kon leren, gewoon hier thuis, waar zij goed op hem en Christopher kon letten.

Zij kon er ook niets aan doen dat beide jongens, hoe goed ze ook voor hen zorgde, maar niet beter werden.

Op een keer was ze zijn kamer binnengekomen en op de rand

van zijn bed komen zitten. Ze had gedacht dat hij sliep, had hem over zijn bol geaaid en tegen hem gezegd dat ze van hem hield. Heel eventjes had hij gedacht dat mammië er weer was, maar toen had ze zich voorovergebogen en hem in zijn oor gefluisterd dat het allemaal was omdat pappie hen verlaten had voor iemand die zij een vuile hoer noemde, en dat er niets aan de hand zou zijn als zijn vader gewoon bij haar gebleven was. Hij had er niets van begrepen en had zich op een bepaald moment zelfs afgevraagd of een ruimtemonster zijn vader soms had meegenomen. Misschien was hij zelfs wel in brons gevangen, net als Han Solo.

Toen hij hoorde dat ze zijn naam riep, sloeg het jongetje de deken van zijn magere lijfje af. Hij had geen tijd om verhaaltjes te bedenken over het lot van zijn vader of om zich af te vragen hoe andere kinderen leefden.

Of doodgingen.

In het ziekenhuis ging het prevelen door.

Hij hoorde het door het lichtblauwe gordijn om zijn ziekenhuisbed heen. Elke keer dat er iemand langsliep en daarmee de dunne stof in beweging bracht, ving hij een glimp op van de dokters en verpleegkundigen die een eindje verderop met ernstige gezichten met elkaar overlegden.

‘Ik kan geen enkele medische verklaring beden-’ hoorde hij een van hen zeggen, voor het gordijn weer dichtviel. ‘Dit moet worden gemeld.’

‘Maar er zijn gevallen bekend...’ bracht een ander daartegen in.

‘Er is er al één overleden, de situatie van de jongste is kritiek -’

Het jongetje verstijfde toen hij de driftige passen van zijn moeder op de linoleumvloer herkende.

‘Waar is mijn zoon? Waar hebben jullie hem naartoe gebracht?’ vroeg ze op schrille, gebiedende toon. ‘Is hij hier?’

Hij zag haar vingers, die zich om de rand van het gordijn vouwden, en dook onbewust dieper weg in de kussens. Ze trok het gordijn niet open.

Er volgde een kort gesprek, dat op gepaste, zachte toon werd gevoerd.

‘Als jullie echt denken dat het... Goed dan. Ja, ja... hij mag een nachtje hier blijven, zolang ik maar bij hem kan zijn. En hoe zit het met Christopher?’

Aan hun stemmen te horen gingen ze de gang in en liepen ze naar de ic-afdeling, waar zijn jongere broertje tussen de gesteven ziekenhuislakens vocht voor zijn leven.

Toen het jongetje de volgende ochtend wakker werd, was hij niet alleen.

Er stonden een paar mensen rond zijn bed. Een van de drie herkende hij, het was de dokter die hem de avond daarvoor een lolly had toegestoken. Ze lachte naar hem. Verder zag hij een streng kijkende man in een donker pak die hem aan zijn vader deed denken, en een jonge, ernstig kijkende vrouw met bruine ogen in een kreukelig politie-uniform.

‘Hallo,’ zei de dokter. ‘Hoe gaat het met jou, kleine man?’

De geforceerd vrolijke ondertoon in haar stem bezorgde hem een naar gevoel.

‘W-Waar is mijn moeder?’

De drie volwassenen wisselden ongemakkelijke blikken uit.

‘Je moeder komt zo weer terug,’ zei de man tegen hem. ‘Ze heeft helaas verdrietig nieuws te verwerken. Jullie allebei, trouwens.’

Op kalme toon en in voorzichtige bewoordingen vertelden ze hem dat zijn broertje die nacht was overleden, en met ieder woord leek het lijkkleke gezicht van de jongen zich verder af te sluiten.

Hij had het al eens eerder meegemaakt.

Vorig jaar was zijn zusje ook overleden, nog vóór haar eerste verjaardag.

Hij dacht terug aan de kaarten en vele boeketten die waren langsgebracht bij hun toenmalige huis; aan de woonkamer, die was volgelopen met burens die langskwamen om zijn moeder te condoleren en om zich te verlustigen in details over het ellendige lot dat dit gezin getroffen had. Hij kon nóg voelen hoe de arm van zijn moeder om zijn schouder gelegen had, strak en beklemmend, als een ijzeren band.

‘Nu heb ik alleen deze twee nog,’ had ze gezegd, terwijl ze met een snik aan de andere kant Christopher tegen zich aan trok. ‘Ik kan alleen maar bidden dat God me deze kinderen niet ook afneemt.’

En terwijl het bezoek eerbiedig de ogen neersloeg, een traan wegpinkte en ‘een kleine bijdrage’ in een envelop stak, had hij zijn moeder aangekeken en zich afgevraagd waarom ze zo gelukkig leek.

HOOFDSTUK 1

Ballyfinny

Graafschap Mayo, Ierland

Dertig jaar later

‘Papa, wat is een mafketel?’

Liam Kelly verliet de rotonde – waarop hij zojuist was afgesneden door de bestuurder van een witte Range Rover – en rolde met zijn ogen. Zijn dochtertje van drie werd al zo groot, en met haar oren was blijkbaar ook niets mis.

‘Dat is een woord voor iemand die, eh... onhandige dingen doet.’

Ze dacht hier even over na. ‘Ben jij ook een mafketel, papa?’

Liam schoot in de lach en keek haar via de achteruitkijkspiegel aan. ‘Nou... dat is weleens tegen me gezegd, ja,’ zei hij met een knipoog. ‘We zijn bijna thuis, popje. Zullen we mama dan eens vertellen hoe goed het vandaag ging, bij zwemles?’

Zijn dochter lachte breed en knikte. ‘Ik zwom als een vis, hè?’

‘Zeker. Zo, we zijn er.’

Het duurde even voor hij haar uit het kinderzitje had getild en hun spullen uit de auto had gepakt, maar daarna huppelden Liam en zijn dochter hand in hand over de korte oprit naar de

voordeur van hun bungalow. Het huis lag aan de rand van het dorp, en doordat het wat hoger lag hadden ze een prachtig uitzicht over het meer. Het huis was eigenlijk net boven budget geweest, maar elke keer dat hij genoot van de aanblik van het glinsterende water van het meer was hij blij dat ze het toch hadden gedaan.

De voordeur stond open en ze stommelden samen de hal binnen.

‘We zijn er weer!’ riep hij uit.

Er heerste een diepe, ongewone stilte in huis en hij vroeg zich af of zijn vrouw soms een dutje deed; de eerste drie maanden waren zwaar, dat wist hij.

Hij bracht een wijsvinger naar zijn lippen. ‘Misschien is mammie even gaan liggen,’ zei hij. ‘Zullen we heel stil doen, nog stiller dan muisjes?’

‘Oké,’ antwoordde ze op een theatrale fluisterton.

‘Ga jij maar even spelen op je kamer, dan breng ik je zo een glas melk,’ zei hij. Hij keek haar glimlachend na terwijl ze, overdreven stil, op haar tenen door de gang sloop.

Het kleine meisje duwde de deur naar haar in roze en roomwit ingerichte kamertje open en merkte haar moeder niet meteen op, die heel rustig tussen de knuffels op haar bed lag. Toen ze het in de gaten kreeg, giechelde ze omdat ze aan het verhaal van Goudlokje moest denken.

‘Mama, je ligt in mijn bed!’ fluisterde ze.

Ze sloop naar haar moeder toe, in de verwachting dat haar ogen elk moment open konden gaan.

Maar dat gebeurde niet.

Het meisje voelde zich na de vermoeiende zwemles een beetje slaperig worden en besloot zich naast haar moeder op te krul-

len. Ze klauterde op het bed en trok, nadat haar handjes langs de koele huid van haar moeder waren gestreken, haar regenboogdeken over hen beiden heen.

‘Dat is beter,’ mompelde ze, terwijl haar oogleden dichtvielen.

Toen Liam die twee daar even later zo aantrof, viel het glas uit zijn handen. Het spatte bij zijn voeten op de vloer uiteen. Hij hoorde een dof gedreun in zijn oren en zijn bonkende hart joeg het bloed door zijn aderen. Het scheelde weinig of hij was in elkaar gezakt. Hij wilde het uitschreeuwen, de realiteit van het tafereel dat hij daar aantrof met rauwe kreten ongedaan maken.

Maar hij moest aan zijn dochttertje denken.

‘K-Kom maar met mij mee, lieverd,’ stamelde hij, met tranen in zijn ogen. ‘L-Laat mammië maar even rustig slapen.’

HOOFDSTUK 2

Zuid-Londen

Een maand later

Dokter Alexander Gregory nam plaats op een van de fauteuils die in zijn kantoor rond een lage koffietafel stonden en knikte naar de beveiligingscoördinator in de deuropening.

‘Dank je, Pete. Ik neem het over.’

Na een vluchtige blik op de andere persoon in de ruimte verdween de man naar de gang; hij zou in de buurt blijven voor het geval zijn hulp gewenst zou zijn.

Nadat de deur zachtjes was dichtgevallen richtte Gregory zijn aandacht op de vrouw tegenover hem. Cathy Jones was begin zestig, maar ze leek veel jonger; alsof de beslommeringen van het leven geen vat op haar hadden. Haar geverfde haar was vlot in model geknipt door de kapper die om de zoveel weken in het ziekenhuis langskwam. Ze droeg jeans en een beige wollen trui, maar – conform de huisregels – geen sieraden. Haar nagels waren gelakt in een felle paarse kleur en ze had zich zorgvuldig opgemaakt. In veel opzichten leek ze op de hoogopgeleide vrouwen van middelbare leeftijd die hij in wijnbars in de stad van hun rosé zag nippen. Vrouwen die stukjes focaccia in kleine

schoteltjes met olijfolie en balsamico zijn doopten, terwijl ze met hun vriendinnen de laatste aflevering van *Strictly Come Dancing* doornamen.

Het had gekund, alleen zat zij al bijna dertig jaar vast op grond van de Wet forensische zorg.

‘Goed je weer te zien, Cathy. Hoe was jouw week?’

Elke donderdagmiddag deden ze deze rituele dans, waarbij hij haar eerst een reeks vriendelijke, aftastende vragen stelde om haar op haar gemak te stellen, om zich vervolgens te wagen aan de wat lastiger onderwerpen die in haar behandelplan beschreven stonden. Gregory was van nature positief ingesteld, maar hij koesterde weinig hoop dat de huidige aanpak – individuele sessies en groepsgesprekken, aangevuld met kunst- en muziektherapie – deze vrouw, die al zo ontzettend lang meedraaide in het systeem, dichterbij een eventuele terugkeer in de samenleving bracht. Toch moest hij het proberen.

Ineens boog Cathy voorover en vroeg hem met een smekende blik naar haar te luisteren.

‘Dokter, ik wil graag iets met je bespreken,’ zei ze indringend. ‘Het gaat over de volgende evaluatievergadering.’

‘Jouw behandelplan is pas nog geëvalueerd,’ zei hij op vlakke toon. ‘Dat weet je.’

Er kwam een bozige schittering in haar ogen, die ze haastig onderdrukte. ‘Het behandelteam heeft zich vergist,’ zei ze.

‘O, hoe dan?’

Gregory sloeg nonchalant een been over het andere en reikte naar zijn notitieblok om op te schrijven welke reden ze nu weer verzonnen had om te verklaren waarom ze daar zat. In de dertig jaar waarin ze opgenomen was geweest in vier verschillende beveiligde ziekenhuizen en behandeld was door talloze profes-

sionals in de gezondheidszorg, had Cathy geen moment erkend dat ze geestesziek was.

En ze had nooit ook maar een greintje berouw getoond voor haar daden.

‘Nou, ik las laatst over die arme vrouw met haar overleden baby. Weet je over wie ik het heb?’

Gregory wist het. Het tragische geval van wiegendood had in de pers veel aandacht gekregen, maar hij ging de ongezonde fascinatie voor sensationele verhalen over overleden kinderen bij deze vrouw natuurlijk niet voeden.

‘Nou... toen ik jaren geleden hiernaartoe werd gestuurd, was er veel minder bekend over wiegendood dan nu. Als de artsen destijds beter geïnformeerd waren geweest, dan had het heel anders kunnen lopen...’

Gregory keek op van zijn notitieblok. Hij weigerde mee te gaan in de fantasieën die haar ziekte erger maakten. ‘Weet je nog welke verklaring de patholoog opstelde na het overlijden van jouw dochter Emily en je zoon Christopher? In beide gevallen was er geen sprake van wiegendood, dat weet jij net zo goed als ik.’

Er viel een stilte. Ze keek hem indringend aan met ogen waarin onmiskenbaar haat oplaaide. Ook dat negeerde hij nadrukkelijk. Ergens achter de versterkte ruit naar de gang klonk het droge gezoem van een beveiligde deur die openging.

‘Ze speelden onder één hoedje,’ zei ze na een tijdje. ‘Dokters zijn allemaal hetzelfde. Jullie nemen elkaar altijd in bescherming. Mijn kinderen waren z*í*ék, en die kwakzalvers hadden geen idee wat ze daaraan moesten doen.’

Gregory overwoog of het zin had de rapporten van de patholoog erbij te pakken die in 1987 waren opgesteld na de

moord op een jongetje van twee en een meisje van negen maanden.

Vandaag niet.

‘Ik ga in beroep tegen de beslissing van de rechter,’ verkondigde ze, ook al waren al haar eerdere pogingen op niets uitgelopen. ‘Weet je wat jouw probleem is, dokter? Jij zit al zo lang tussen de gekkies dat je een geestelijk gezond persoon niet eens meer kunt herkennen.’

Ook deze aanpak had ze al vaker op hem losgelaten. Ze vond het heerlijk om de dokter met zijn eigen wapens te lijf te gaan. Een klassieke uiting van het syndroom van Münchhausen by proxy, waarbij de patiënt zich obsessief bezighoudt met de medische wereld en de daarin gebezigde vaktermen. Meestal met als enige doel om te maskeren dat ze hun eigen kinderen langzaam maar zeker de dood in dreven.

‘Cathy, vertel eens... hoe was het voor jou toen je man bij je wegging?’

Gregory wist dat hij haar hiermee de wind uit de zeilen nam.

Ze was inderdaad kortstondig uit het veld geslagen, maar lachte toen schril. ‘Hoe vaak heb je me dat ondertussen al niet gevraagd?’

Toen hij niet reageerde haalde ze gejaagd haar vingers door haar haar. ‘Hoe denk je? Ik voelde me zoals elke vrouw in zo’n situatie!’ beet ze hem toe. ‘Hij liet me zitten met drie kinderen, ruilde me in voor een of andere sloerie met zaagsel in haar hoofd. Ik wilde die man niet meer zién.’

Maar haar wijsvinger begon tegen de zijkant van de stoel te tikken.

Tik, tik, tik.

Tik, tik, tik.

‘Wanneer zijn jullie officieel gescheiden, Cathy?’

‘Dat kun je toch lezen in dat stomme dossier van je, of niet soms?’ beet ze hem toe. ‘Waarom vraag je dat soort dingen nog?’

‘Ik ben benieuwd of je het nog weet.’

‘Ergens in 1985,’ stamelde ze. ‘Januari, februari... Emily was nog maar een paar maanden. Die klootzak rotzooide al met dat wijf toen ik nog zwanger was.’

‘Dat moet voor jou heel lastig zijn geweest. Zou je hier iets dieper op in willen gaan?’

Haar ogen vlogen nerveus door de ruimte, de zelfbeheersing van zo-even was nu ver te zoeken.

‘Er valt niets te vertellen. Hij vertrok doodleuk naar Genève om met die barbie zijn intrek te nemen in een groot huis en liet mij in mijn eentje voor het gezin opdraaien. Hij belde haast nooit op, alleen toen Emily met spoed in het ziekenhuis moest worden opgenomen. En bij de opnames van de anderen hetzelfde verhaal.’

‘Denk je dat hun... situatie was verbeterd als hij meer had gedaan?’

Ze wierp hem een sluwe blik toe.

‘Hoe had dat nou enig verschil kunnen maken? Ze leden aan uiterst zeldzame aandoeningen waar niets tegen te doen viel.’

Gregory trok een mondhoek opzij en probeerde het nog eens. ‘Hoopte je diep vanbinnen dat de berichten over hun “ziekte” je man ertoe zouden bewegen om bij je terug te komen?’

‘Geen moment aan gedacht,’ zei ze. ‘Ik knokte voor de gezondheid van mijn kinderen en dacht verder nergens over na.’

Hij wierp een vluchtige blik op de witte plastic klok die boven haar hoofd aan de muur bevestigd was.

Het zou een zware ochtend worden.